Par Mums

Jelgavas baptistu draudzes informatīvais izdevums Nr. 1 2013 (80)

Kristus ir augšāmcēlies - patiesi augšāmcēlies!

Golgāta parādīja, cik tālu cilvēks ir gatavs iet grēka dēļ,
un cik tālu Dievs ir gatavs iet cilvēka glābšanas dēļ. (H.C. Trumbull)

Paldies Dievam par katru mirkli un brīdi, ko piedzīvojam. Par Viņa lielo mīlestību, sūtot savu Dēlu, kurš mira mūsu grēku dēļ, lai taptu atpirkti Viņa svētajās asinīs.

Vai šī nav lielākā dāvana, ko esi jebkad saņēmis? Par kādiem nopelniem to Dievs mums dāvā? Aicinu ikvienu paturēt prātā šo brīnišķo Dieva dāvanu katram no mums šajos svētkos un ikdienā. Izdzīvot katru dienu Viņa apsolījumus, atspoguļot Kunga varenību savos darbos. Būt patiesiem un pašaizliedzīgiem attiecībās ar otru, lai mūsu tuvākie spētu ieraudzīt patiesu Dieva mīlestību.

Artūrs Ginters

Sveicināti, „Par Mums” lasītāji!

Vai atceraties 2003. gada februāri, kad kādā svētdienas dievkalpojumā mācītājs Pēteris Eisāns paziņoja, ka ir iznācis draudzes informatīvā izdevuma „Par Mums” pirmais numurs? Kādiem no jums tas bija negaidīts paziņojums, dažiem, kuri bija dzirdējuši, ka izdevums tiek gatavots, apstiprinājums, ka beidzot tas ir izdots. Mums, izdevuma veidotājiem, dzirdot mācītāja ziņojumu, sirds sāka sisties straujāk, un ar satraukumu vērojām, kā „Par Mums” cilvēku rokās tiek šķirstīts un pētīts.

No tā brīža „Par Mums” ir kopā ar jums jau 10 gadus. „Par Mums” – tā ir sava veida draudzes vēsture, hronika ar liecībām, lūgšanām, kristīga satura rakstiem, tulkojumiem, pat krustvārdu mīklām. No „Par Mums” lappusēm cilvēkus ir uzrunājuši daudzi mācītāji, skaidrojot Dieva vārdu un sniedzot atbildes uz jautājumiem. Domāju, ka viena no lasītāju iemīļotākajām rubrikām bija un vēl tagad ir intervija ar draudzes cilvēkiem. Tās devušas iespēju vairāk iepazīt citam citu, liecināt par Dieva vadību mūsu dzīvē. Katra rubrika tiek veidota, lai tās saturs būtu Dievu pagodinošs un lasītājus uzrunājošs.

„Par Mums” šajā laika posmā ir dzīvojis ar dažādu intensitāti un dažādu vizuālo veidolu, tā veidošanā ir bijuši radoši pacēlumi un arī kritumi. Bet ikreiz, kad izdevums ir sagatavots un nonācis jūsu rokās, tas ir sācis elpot. Paldies jums par to! Paldies Dievam par vadību, gudrību un spēku nepagurt. Paldies visiem, kas ir piedalījušies izdevuma veidošanā! Īpašs sveiciens tiem lasītājiem, kuri „Par Mums” lasa no pašiem pirmsākumiem un ar nepacietību gaida katru nākamo numuru!

Mīlestībā,
„Par Mums” redaktore Linda Langenfelde

Aināra Gintera dzīves pieturzīmes

Mēs pazīstam un lietojam dažādas pieturzīmes – komatus, domuzīmes, kolus, daudzpunktes, punktus, iekavas, pēdiņas. Iespējams, ka arī Dievs katra cilvēka dzīves gājumā ir ieplānojis lietot noteiktas pieturzīmes.

2013. gada 21. aprīlis Aināra Gintera dzīvē būs vēl viena nozīmīga pieturzīme, kuru viņa dzīves gājumā ieplānojis Dievs. Līdz šim tādas ir bijušas vairākas – dzimšanas diena 1986. gada 28. jūnijā, kristību diena 2008. gada 7. jūlijā, Baltijas Pastorālā institūta absolvēšana 2012. gada 28. novembrī. Starp šīm pieturzīmēm Aināra dzīvē ir ne mazums paveiktā un piedzīvotā, un vēl daudz kas paveicams...

Kādas ir tavas svarīgākās pieturzīmes, pastāsti kādu interesantu bērnības, skolas vai jaunības piedzīvojumu, kādi ir tavi vaļasprieki?

Domāju, ka galvenās pieturzīmes ir mana ģimene un tie dažādie dzīves posmi, caur kuriem esmu gājis kopā ar viņiem, un esmu pateicīgs par viņu atbalstu. Pieturzīmes – tā ir bērnība, skolas gadi, dažādas izvēles, satapšanās ar Dievu un daudz mācīšanās. Mani hobiji ir bijuši ļoti dažādi, un man vēl aizvien patīk daudzas lietas, bet, ja jānosauc viena, tad tā ir makšķerēšana. Par to arī stāsts – pirms daudziem gadiem kādā siltā augusta dienā kopā ar draugu nācu mājās no makšķerēšanas. Tā bija jauka diena, bija prieks arī par dažām zivtiņām kaķim. Un tā mēs gājām pāri Lielupes tiltam, vidū mēs parasti apstājāmies, lai skatītos lejā ūdenī. Arī šoreiz tā darījām. Un tas, ko mēs tur ieraudzījām – man šķita, ka sirds apstāsies. Tur lejā peldēja ap trīspadsmit milzīgas zivis, tie bija sazāni jeb karpas. Kāds vecāks makšķernieks arī to vēroja un sacīja, ka pat mazākās

zivs svars būtu ap desmit kilogramiem, bet lielākās... Fantastisks skats!

Kā notika tava sastapšanās ar Dievu? Kādas izmaiņas tavā dzīvē tas radīja?

Kad biju mazs, reizi pa reizei nācu mammai līdzi uz baznīcu, apmeklēju svētdienskolu, bet to visu darīju bez dziļas izpratnes, vairāk mammai par prieku. Tad kādā reizē pieķēru sevi pie domas, ka it kā neapzināti esmu sācis ticēt Dievam. Es sāku lūgt Dievu, bet lūgšanas, kaut arī nebija par kādām materiālām lietām, vienalga bija vērstas tikai uz konkrētām vajadzībām un situācijām. Es lūdzu, bet nekas nemainījās. Es atceros vēl pašlaik to dienu, kad sēdēju baznīcas pēdējā solu rindā, beidzās dievkalpojums un es izgāju ārā. Es biju ļoti dusmīgs par to, ka lūdzu, bet atbildes nesaņemu. Es teicu Dievam, ka šajā brīdī man pietiek, uz baznīcu es vairāk neiešu, turpināšu dzīvot savu dzīvi un par Dievu nedomāšu. Tā laiks ritēja un es aizvien vairāk savā dzīvē daudzas lietas centos izbaudīt un piedzīvot tāpat kā citi mani paziņas un draugi. Līdz brīdim, kad es, šķiet, skatījos no malas uz savu dzīvi un to dzīvesveidu, kādu es dzīvoju - vēl šodien nevaru izskaidrot to, kas notika. Tad es sapratu, ka nav jēgas tā turpināt, cik viss ir bezjēdzīgi, un tajā situācijā neviens tāpat man nespēj sniegt palīdzību. Tad es aizdomājos par Jēzu un tajā brīdī sapratu, ka viss mainās, sajutu dziļu nožēlu. Vienā vakarā, turpat manā istabā, mainījās visa mana dzīve – es biju uz ceļiem, nožēloju savus grēkus un atdevu savu dzīvi Jēzum un teicu, lai turpmāk Viņš to vada. Pēc pāris dienām es atgriezos Rīgā kopmītnēs, kur dzīvoju kopā ar kursabiedriem, bet būtiskākais bija tas, ka mana dzīve bija mainījusies. Es sapratu, ka lietas, ko iepriekš kopā darījām, es vairs nedarīšu, un tā arī notika. Un vēl es sapratu to, cik ļoti es vēlos arī viņiem pastāstīt par Jēzu.

Kristību dienā

Kā tu nonāci līdz atziņai, ka vēlies savu dzīvi veidot kā sludinātājs?

To es sapratu tajā brīdī, kad biju atdevis savu dzīvi Jēzum un sacīju Viņam, lai no šī brīža Viņš vada mani, ka es paļaušos uz Viņu, lai kur arī Viņš vestu. Un Viņš veda! Ja godīgi, tad brīžiem bija ļoti bail, jo es sapratu, ka es savā spēkā nekad to nespēšu izdarīt – būt draudzes priekšā, mācīt, saprast, pieņemt, mīlēt. Tajos brīžos, un vēl aizvien es saku Jēzum šos vārdus: „Ja Tu nāksi kopā ar mani, tad es iešu, lūdzu, Jēzu, esi mani vārdi, darbi, domas".

Kas tevi virzīja un motivēja mācīties Baltijas Pastorālajā institūtā, kā tu vērtē šo laiku un ieguvumus? Vai ir doma turpināt mācības?

Uzsākt mācības BPI mani motivēja tas, ka vēlējos un vēl aizvien vēlos būt derīgs, kalpojot jauniešiem, tāpēc arī izlēmu mācīties. Mācību laikā iegūtās zināšanas ir ļoti svarīgas, jo tās man deva daudz skaidrāku skatījumu par Bībeli un to, kā pareizi mācīt citus. Par mācību turpināšanu diezgan nopietni domāju, bet pāri visām manām domām vēlos, lai notiek Dieva griba manai dzīvei.

Mūsu draudzē ir aktīvs jauniešu darbs. Kādi, tavuprāt, ir šīs aktivitātes pamatnosacījumi? Kā tu vērtē draudzes jauniešu kalpošanu un viņu kristīgo dzīvesveidu?

Manuprāt, pamatnosacījums ir, ka jauniešiem ir dzīvas attiecības ar Jēzu. Tas, ka jaunieši, kalpojot cits citam, dara to mīlestībā. Tas viņus veido par uzticamiem un pārliecinātiem Kristus sekotājiem, kas ir gatavi nolikt malā savas ambīcijas vai mērķus, piemēram, paspīdēt citu priekšā ar savu talantu, bet vienkārši kalpot. Bez liekas spriedelēšanas, gudrām runām, pareizām kristīgām frāzēm, bet vienkārši, kalpojot cits citam. Tas mani ļoti stiprina, redzot jauniešu pieaugšanu viņu ticības dzīvē un to, kā viņi iestājas viens par otru. Protams, tas neizslēdz to, ka ir arī grūtas savstarpējo attiecību situācijas, kurās iespēja mācīties pieņemt vienam otru pazemībā ir atkal un atkal. Bet tas viss jau mūs dara ticībā

izturīgākus un mīlestībā līdzīgākus Jēzum. Jauniešu dzīvesveids ir tā daļa, par kuru man ir grūti runāt, jo neredzu viņus, kad viņi ir kopā ar, piemēram, saviem klasesbiedriem. Bet zinu to, ka daudzi no viņiem neslēpj savā klasē vai kursā to, kas viņi ir. Par to man ir liels prieks, jo zinu, ka daudzreiz mūsu darbi var runāt spēcīgāk par mūsu vārdiem ko sakām citiem, kas nepazīst Jēzu.

Kā tu gatavo svētrunas?

Sākotnēji es pavadu laiku lūgšanā un cenšos saprast, kas ir draudzei tie aktuālākie jautājumi šī brīža situācijā. Tad man ir konkrēts Bībeles teksts, ar kuru es darbojos. Es lietoju vairākus Bībeles tulkojumus, lai labāk saprastu tekstu, vēl palīdz dažādi Bībeles komentāri, vārdnīcas arī vēstures grāmatas, kas apskata tā laika kultūru. Homilētikas grāmatās teikts, ka viena minūte no svētrunas jāgatavo vienu stundu. Pie šāda principa arī es cenšos pieturēties, protams, neizslēdzot to, ka sagatavošanās laiks var būt arī īsāks vai vēl garāks. Domāju, ka katra svētruna ir īpašs laiks, kurā, pieejot Bībeles tekstam, es saprotu, cik atbildīgs ir uzdevums un cik daudz man uzticēts.

BPI izlaidums

Svētrunā tev izdodas uzrunāt dažāda vecuma cilvēkus. Kā tev tas izdodas, ja pats esi tik jauns?

Sākumā tajās svētdienās, kad bija dievkalpojumi ar jauniešu programmu, svētrunas veidoju, lai uzrunātu jauniešu auditoriju. Vēlāk sapratu, ka dievkalpojumā piedalās dažādu vecumu cilvēki un ir svarīgi svētrunu veidot tā, lai tā uzrunātu visas paaudzes. Es cenšos pie tā piedomāt, izvēloties svētrunas tēmu un izteiksmes līdzekļus. Dažkārt mani mulsina tas, ka esmu vēl jauns un nepieredzējis kristietis, salīdzinājumā ar draudzes cilvēkiem, kas droši vien Bībeli pārzina labāk par mani.

Vai svētrunas laikā jūti klausītāju atbalstu? Vai pamani, ka cilvēki tevi klausās un saprot?

Jā, es to redzu. Lai pārliecinātos, ka cilvēki saprot to, ko vēlos pateikt, es parasti vēroju cilvēkus, kurus nepazīstu. Iespējams, ka viņi ir pirmo reizi mūsu dievnamā un mani klausās pirmo reizi. No viņu sejas izteiksmes es varu spriest, vai tas, ko runāju, ir uztverams un saprotams.

Pirms studijām Baltijas Pastorālajā institūtā, tu apguvi amatu un ieguvi diplomu, kas apliecina, ka esi stila mēbeļu izgatavotājs. Kāpēc neturpināji pilnveidot sevi šajā virzienā?

Kad mācījos Rīgas Amatniecības vidusskolā, man bija doma pēc tās beigšanas uzsākt studijas Mākslas akadēmijā. Kad mācījos 4. kursā, sastapu Dievu un pieņēmu Viņu par savu Glābēju. Šajā brīdī mani plāni mainījās, jo es sapratu, ka vēlos sevi visu nodot Dievam. Es devu solījumu, ka kalpošu Viņam. Es gribēju visu dzīvi veltīt Viņam. Tas būtu grūti savienojams ar studijām Mākslas akadēmijā, jo arī tām būtu jānododas pilnībā. Dievam katra cilvēka dzīvē visām lietām ir nolikts savs laiks, tāpēc es ceru, ka kādreiz varēšu atgriezties arī pie nodarbēm, kas saistītas ar manu specialitāti, man joprojām tās patīk. Mans diplomdarbs arī bija saistīts ar kāda dievnama interjeru.

Tu tikko biji uzsācis jauniešu kalpošanas vadīšanu, kad mūsu draudzē beidza kalpot mācītājs Andris Jūrmalis.

Mācītājs Andris Jūrmalis bija tas, kurš uzrunāja mani un aicināja uzņemties draudzes jauniešu vadīšanu. Es atcerējos savu solījumu Dievam un piekritu. Mācītājs man bija liels atbalsts, viņš vienmēr bija ļoti pretimnākošs, jau no paša sākuma man paskaidroja tās lietas, kuras es nesapratu. Kad mācītājs beidza savu kalpošanu mūsu draudzē, man tas bija liels trieciens. Es turpināju vadīt jauniešus, bet jutos tā, it kā es būtu palicis pilnīgi viens. Man ļoti pietrūka mācītāja Jūrmaļa padoma, viņa atbalsts bija ļoti svarīgs. Bet es jau mācījos Baltijas Pastorālajā

institūtā un tur no brāļiem guvu atbalstu un stiprinājumu. Varēju viņiem uzticēt savas problēmas un saņemt padomu. Pamazām jutu, ka saņemu atbalstu arī no draudzes. Liels atbalsts bija draudzes padome, arī priekšsēdētājs Olafs Šķerbergs mani iedrošināja kalpošanā, sajutos stiprāks un apzinājos, ka neesmu viens. Tad sāku līdzdarboties draudzes padomē un tagad esmu arī draudzes mācītāja meklēšanas grupā.

Kā tu vērtē cilvēku aiziešanu no vienas draudzes uz otru?

Ir diametrāli pretēji viedokļi. Viens uzskats ir, ka draudze ir mana ģimene un es taču nepametu ģimeni, ja tajā kaut kas nav kārtībā. Otrs viedoklis pauž – ja nevaru draudzē rast piepildījumu, dodos uz citu draudzi, cerot, ka piepildījumu atradīšu tur. Man ir žēl, ka cilvēki kādu iemeslu dēļ aiziet no savas draudzes. Svarīgi ir painteresēties, kāpēc viņi tā dara, un vai citā draudzē atrod to, ko meklēja. Bieži jau tie ir pašu cilvēku kompleksi, ar kuriem viņi netiek galā, kādas nepiepildītas ambīcijas.

Aināra Gintera pirmā svētruna Jelgavas baptistu draudzē

Nu jau trešo gadu draudze ir bez mācītāja. Tā nav parasta un viegla situācija. Kā tu vērtē šo laiku draudzes dzīvē?

Protams, sākumā draudzē bija apjukums, arī es to izjutu. Tāpat kā visi, cerēju, ka drīz vien atnāks jauns mācītājs, un atkal viss būs kārtībā. Bet tad es sapratu, ka tas nenotiks tik ilgi, kamēr mēs nepārstāsim runāt un domāt, ka mācītājs ir nepieciešams, lai varētu pastāvēt mūsu draudze, ka viņš visu paveiks. Mums pašiem ir jāsaprot, kas mēs kā draudze esam, kādi ir mūsu mērķi un uzdevumi, uz kurieni mēs visi kopā ejam. Mācītājs nebūs laimes lācis, kurš atnāks un sakārtos visas lietas mūsu draudzē. Tagad, kad ir pagājuši varāk kā divi gadi bez mācītāja, es saprotu, ka šāds laiks mums ir bijis nepieciešams. Tas ir cēlis mūsu draudzi, licis cilvēkiem būt aktīvākiem. Ir nākušas klāt jaunas kalpošanas, īpašs prieks par trešdienu vakariem. Ir radušās jaunas iniciatīvas, tiek plānotas dažādas aktivitātes. Es raugos uz draudzes vadītājiem un priecājos, kā viņi darbojas, cits citu balstot un iedrošinot. Ar šo kalpošanu viņi noteikti ir nākuši tuvāk Dievam. Mani šis laiks pilnīgi noteikti ir cēlis un ceļ vēl arvien. Protams, mums visiem ir jāapzinās, ka laiks bez pastāvīga draudzes mācītāja nevar ieilgt, un jāturpina lūgt par nākamo draudzes mācītāju, ko mums Dievs ir izredzējis.

Kādām īpašībām jāpiemīt labam vadītājam? Labāk ir darīt pašam vai spēt vadīt citus?

Vissvarīgākā īpašība ir būt uzticīgam Dieva aicinājumam. Es to sapratu tad, kad nodevu savu dzīvi Jēzum. Es teicu: „Ņem manu dzīvi un veido, kā Tu, Dievs, to redzi!". Es vērtēju pozitīvi, ja vadītājs nedara visu pats, bet uzticas pārējiem. Es cenšos uzticēties jauniešiem, un redzu, ka viņi paši spēj daudz darīt Dieva spēkā un vadībā.

Vai jūti, ka jaunieši tevi pieņem?

Katrs jaunietis ir īpaša personība. Ir jaunieši, ar kuriem ir izveidojies ļoti labs kontakts, un ir jaunieši, ar kuriem vēl tikai veidojam attiecības. Es apzinos, ka tās nedrīkst būt virspusējas, svarīgi ir veidot dziļas un patiesas attiecības.

Vai tu esi sprinteris vai maratonists?

Man patīk garās distances. Kalpošanā tas ir svarīgi. Kad ienācu draudzē, es sāku ar mazām lietām – kaut ko atnest, pieturēt, palīdzēt.

21. aprīlis būs vēl viena svarīga pieturzīme tavā dzīvē. Ko tev nozīmē ordinācija par sludinātāju?

Jo tuvāk ordinācijas datums tuvojas, jo nopietnāk es to uzlūkoju. No vienas puses raugoties, tas ir dabisks garīdznieka izaugsmes process. No otras puses apzinos, ka tā ir milzīga atbildība. Nezinu, vai tas būs jaunas dzīves sākums, bet es gribētu, lai tas būtu nozīmīgs posms manā dzīvē.

Ar Ainārū Ginteru sarunājās Tabita H. Šķerberga un Linda Langenfelde

Foto no A. Gintera personīgā arhīva

Vēstis no Eiropas māsām

Otrā februāra rītā mazliet neierasta rosība valdīja Baptistu savienības nama Baltijas pastorālā institūta telpās. Mācību klases, kur ikdienā teoloģisku zinību kalnā kāpj pārsvarā brāļi, piepildīja priecīgi čalojošu sieviešu sabiedrība. Smaržoja kafija, pirmskoncerta "lampu drudzi" izdzīvoja viesmākslinieki – Luterāņu jauniešu centra gospeļkoris Gundegas Dūdas – Toomas vadībā. Jaunie dziedātāji un mūziķi ar savu nepiespiesto, dedzīgo slavēšanu iepriecināja visus klātesošos, iesildot un rosinot uz patiesu pielūgsmi.

LBDS Sieviešu kalpošanas apvienības konferenci ar īsu aizvadītā gada darbības pārskatu atklāja vadītāja Elita Lapiņa, pieskaroties galvenajām nozarēm – vasaras nometnēm bērniem ar īpašām vajadzībām, trūcīgo ļaužu ēdināšanai, ģimeņu atbalstam, sadarbībai ar Eiropas Baptistu sieviešu apvienību. E. Lapiņa arī meta skatu nākotnē, formulējot sieviešu kalpošanas mērķus, vīziju, darba uzdevumus un gatavošanos apvienības kongresam 16. martā. Viņa aicināja aktivizēt māsas un piedalīties ar saviem darinājumiem labdarības dienā, kas notiks 18. maijā Ventspilī. Tāpat darba pilnas rokas solās būt LBDS gadskārtējā kongresa laikā, kas plānots augusta sākumā Līvānos.

Konferences dalībniekus uzrunā LBDS Sieviešu kalpošanas vadītāja Elita Lapiņa

Apvienības vadītājas vietniece – mūsu Inese Drēska – aicināja vēlreiz izsekot bagātajiem aizvadītā gada sieviešu apvienības pasākumiem krāsainos attēlos, kuri mums ļāva paceļot laikā un telpā, nokļūstot pat skaistajā Francijā.

Toties pie mums todien bija atceļojušas tālas un mīļas viešņas no Eiropas Baptistu sieviešu apvienības (EBSA) padomes, ko sekmīgi vada mūsu Līvija Godiņa. Viņas vietniece, viceprezidente Marguna nesa mums siltus sveicienus no skaistās Norvēģijas. Iedrošinājumam viņa veltīja vārdus no Habakuka grāmatas 3:19, kuri apliecina, ka Dievs Tas Kungs ir mūsu spēks un stiprums katrā situācijā – gan bēdās un grūtībās, gan augstieņu brīžos. Norvēģijā darbojas ap 90 baptistu draudžu, ir 2 sieviešu apvienības – ziemeļu un dienvidu. Vienreiz gadā viņas satiekas lūgšanu dienās Bergenā, kur daba ir brīnišķi skaista, bet arī skarba – ar polāro nakti un dienu, jo atrodas tālu ziemeļos, aiz polārā loka. Šīs māsas kalpo Birmas jeb Mjanmas diktatoriskā režīma bēgļiem, kuri atraduši patvērumu Norvēģijā. Ir vairāki projekti Birmai, divas pilna laika darbinieces bēgļu atbalstam, Norvēģijas baptisti apmaksā mācītāju kalpošanai bēgļiem. Kāda māksliniece pārdod savas gleznas un iegūtos līdzekļus velta sieviešu apvienības projektiem. Marguna savā stāstījumā izsaka negaidītu atziņu: bēgļi mums ir par lielu svētību! Viņi sapurina un atmodina mūsu labklājībā iesnaudušos ticīgos! Piemēram, ieceļotāji no Āfrikas nodibinājuši baptistu draudzi kādā zvejnieku ciemā, gleznainā vietā jūras krastā.

Marguna turpina savu stāstu par ilggadīgu kalpošanu misijā Āfrikā, Kongo, Sjera Leonē. Pateicoties labi noorganizētam izglītojošam darbam, uzsākta cīņa pret vardarbību ģimenēs un kādu mežonīgu vietējo paražu – sieviešu apgraizīšanu. Tā līdz šim bijusi par iemeslu daudzu sieviešu izpostītai dzīvei un pāragrai nāvei. Tāpat arī noorganizēta zīdaiņu pūriņu gatavošana, jo drēbīšu trūkums nereti ir par nāves cēloni, bērniņiem vienkārši nosalstot.

Norvēģietes kalpo Birmas bēgļiem Malaizijā, kur ir viņu apmešanās vieta pirms pārcelšanās uz Norvēģiju. Vēl ir projekts ar Indijas maisiņiem, lai atbalstītu prostitūcijas verdzībā nokļuvušās „sarkano lukturu" rajonu sievietes un viņu bērnus. Kāda norvēģu ārste strādā un ziedo peļņu Bulgārijas baptistu savienības atbalstam. Māsa Marguna savu aizraujošo stāstu papildina ar attēliem – polāro, nenorietošo pusnakts sauli Norvēģijas tālākajā ziemeļu punktā, brīvdabas dievkalpojumu starp klintīm, fjordiem un priedēm...Un iedrošina – mēs, cilvēki, esam dažādi, bet visi esam Dieva bērni!

Dievs pieņem mūs visus, neatkarīgi no tautības!

Nākošā mūs uzrunāja viešņa no Rumānijas – Elizabete. Viņa ir EBSA kasiere. Pēc Elizabetes stāsta atkal sapratām, ka Dievs vareni strādā visdažādākajās zemēs, tautās un valodās. Arī Rumānija pēdējo desmitgažu laikā, neraugoties uz komunistiskā režīma spaidiem un to sekām, piedzīvojusi plašu atmodu un baptistu draudžu uzplaukumu rumāniski, ungāriski un čigāniski runājošo tautu vidū. Neparasts ir Emanuela rumāņu baptistu draudzes stāsts. Pirms 50 gadiem šī draudzīte Transilvānijas novadā, netālu no Ungārijas robežas, bija maza un neievērojama, bet ar uzticīgiem lūdzējiem pēc garīgas atmodas. Un tad notika prātam neaptverams brīnums: neskaitāmi ļaudis, izlejoties Svētajam Garam, atgriezās no grēkiem un ticībā pieņēma Jēzu Kristu. Tagad tur ir ap 3000 aktīvu draudzes locekļu, jaunas, skaistas un plašas dievnamu ēkas, Bībeles koledža un Garīgais seminārs.

Dzied Luterāņu jauniešu gospeļkoris

Elizabete ilustrē savu prezentāciju ar attēliem. Darbs čigānu vidū, sieviešu konference ar interesantu akcentu: lielajam dalībnieču pulkam pusdienas gatavo un ap katliem rosās vīrieši! Nudien, laba ierosme arī mūsu brāļiem, kuros noteikti snauž labas pavāru dāvanas! Rumānijā raksturīgi, ka kopā darbojas dažādu paaudžu sievietes un jaunas meitenes. Pieredze draudzējas ar jaunību. Elizabete turpina ar savu personīgo un ģimenes atgriešanās stāstu. Viņa novēl Latvijas māsām – ļaujiet, lai Dievs jūs katru atved un noliek īstajā vietā, kur darboties un kalpot! Mēģiniet pašas sev atklāti atbildēt uz vismaz 2 jautājumiem:

1. Kad, kādos apstākļos, Dievs ir personīgi tevi uzrunājis?
2. Kā tu to saprati, un vai tu ļāvi, ka tas ietekmē tavu dzīvi?
3. Vai tu esi īstajā vietā un apmierināta ar to?

Trešā mūs uzrunāja viešņa no Budapeštas, ungāriete Anniko, pēs profesijas krievu valodas skolotāja. EBS viņa ir sekretāre. Anniko mums rādīja saviļņojošu gleznu, kurā attēloti Jēzus un Pilāts ļaužu pūļa vidū. Viņa sev un mums katram uzdeva jautājumu – ja es tur atrastos, vai arī līdz ar visiem nekliegtu: „Sit viņu krustā?!" Ar šo viņa tālāk risināja domu, vai savā ikdienā kādreiz neesam pārlieku tiesājoši un kritiski pret citiem. Anniko izstāstīja par savu ģimeni, par baptistu baznīcu, kura vēsturiski atrodas Budapeštas raibā, daudznacionālā un kriminālā rajonā. Nereti baznīcas tuvumā atklāti, sevi piedāvādamas, staigā prostitūtas. Bijusi doma draudzei pārcelties uz citu, mierīgāku vietu. Tomēr viņi nenobijušies! Baznīcas ēka atjaunota. Ar Dievpalīgu apkārtējā situācija mainās uz labo pusi. Bez tam – Dievs pavēl saviem eņģeļiem mūs pasargāt! Ungāriete savu stāstu beidza, iedrošinot būt uzticamiem tai vietā un darbā, kur Dievs mūs aicinājis būt.

Pusdienu pārtraukumā turpinājās rosīga domu apmaiņa, sarunas lielākos vai mazākos bariņos. Tad bija lūgšanu laiks. Bijām aicinātas aizlūgt, lai apvienības kongresā 16. martā Dievs izredz jaunu vadītāju un padomi. Bez tam spontāni raisījās pateicība un aizlūgšanas par mūsu mīļajiem, tuvajiem un ģimenes locekļiem, par spēku pastāvēt un mīlestībā kalpot mūsu tautai un sabiedrībai. Tad sekoja lieli aplausi, pateicības un piemiņas veltes no Latvijas 3 Eiropas sūtnēm. Priecīgu atzinību izpelnījās meitene, kura tulkoja un puisis, kurš nodrošināja tehniskā aprīkojuma nevainojamu darbu. Mājup mēs, 5 māsas no Jelgavas draudzes, devāmies pacilātā, rosinošā noskaņā, priecīgas un sirdīs bagātas.

Sagatavoja Guna Svoka

Foto Guna Svoka un Indra Melluma

Pasākums bērniem Vislielākā dāvana

Jau trešo gadu mūsu dievnamā tiek aicināti bērni uz Vislielākās dāvanas pasākumiem, lai dotu viņiem iespēju dzirdēt Labo vēsti, kopā dziedot slavēt Jēzu, uzrakstīt savas lūgšanas, ar patiesu prieku saņemt misijas „Samariešu soma" („Samaritan's Purse") sarūpētās dāvanas, kā arī uzzināt par iespējām vairāk mācīties par Dievu un iepazīt Jēzu Kristu.

Jelgavas baptistu draudzes dievnams piepildās ar bērniem

Līdz šim pasākumi tika rīkoti tikai 4. pamatskolas skolēniem un uz baznīcu viņus atveda skolotājas. Arī šogad 8. martā divos pasākumos uzņēmām piecas otrās klases ar audzinātājām. Pateicoties tam, jau šobrīd 11 bērni ir pievienojušies Pastkastītes klubam „Pētnieki", ko vadīs Dana, un 14 bērni uzsākuši „Vislielākā ceļojuma" apmācības pēc stundām skolā.

Papildus tam šogad nolēmām rīkot vēl vienu pasākumu svētdienā, uz kuru varētu ierasties bērni kopā ar māsām un brāļiem, vecākiem un vecvecākiem, lai iepazītu dievnamu, gaisotni tajā, draudzes cilvēkus un, iespējams, atrastu šeit savas garīgās mājas. Mūsu svētdienskola ļoti gaida jaunus dalībniekus.

Draudzes jauniešu ansambļa priekšnesums

Katram draudzes loceklim bija iespēja saņemt ielūgumus un uzaicināt radu, draugu, kaimiņu vai kolēģu bērnus. Liels paldies tiem, kas nepalika vienaldzīgi! Lai arī ielūgumi palika pāri, zāle bija pilna, jo bija ieradušies daudz neaicināto.

Taču dāvanas saņēma visi – gan aicinātie, gan neaicinātie – un prieks tika visiem.

Pasākumu vadītājas lomā lieliski iejutās Dana, kura bērniem saprotamā veidā stāstīja, kāda rīcība mūs attālina no Dieva un kas ir Vislielākā dāvana, ko katrs var saņemt. Kristīne izteiksmīgi norunāja savas māmiņas sacerēto dzejoli par dažādām dāvanām, bet svētdienskolas bērni Guntis, Sigita, Helēna, Lorēna un Kristīne, katrs attēlojot savu krāsu, Danas iestudētajā uzvedumā izstāstīja Labo vēsti.

Ar aizrautību un ticību bērni, arī vecāki un skolotājas rakstīja savas lūgšanas Dievam. Nākamajā dievkalpojumā draudzes locekļi saņēma šīs lūgšanu lapiņas un, cerams, turpina lūgt gan par izteiktajām vajadzībām, gan pašiem rakstītājiem.

Lielu prieku bērniem sagādāja arī dziedāšana un kustēšanās kopā ar mūsu muzikālajiem jauniešiem Santu, Kristinu, Annu, Uldi un Tomu. Taču vislielāko sajūsmu, protams, izraisīja dāvanu atvēršana. Katru gadu neskaitāmi bērni pārsteigti stāsta, ka viņi saņēmuši tieši to, ko kārojuši! Prieks apzināties, ka tas ir Dieva darbs, kurā mēs drīkstam mazliet piepalīdzēt. No sirds aicinu visus aizlūgt par bērniem, kuri apmeklēja Vislielākās dāvanas pasākumus, lai Dievs audzē tajos sēto sēklu, un mēs varam redzēt arī augļus.

Teksts un foto Ieva Bērziņa

„Iedegties un neizdegt”

“Ko darīt, kad spēki izsīkuši? Kāpēc attiecības ir tik sarežģītas? Kurā atbalsta programmā iesaistīties, kad ir grūti? Iet pie mācītāja vai pie psihoterapeita? Ko darīt, lai palīdzētu atkarīgajam? Kā palīdzēt sev un tuvākajam šeit un tagad? Kā uzsākt kursu “Īsta brīvība” savā draudzē? Kā kļūt par kristīgo padomdevēju? Vai kristietim var būt depresija? Ko nozīmē būt klusumā? Vai dvēseli dziedina mūzika? Vai var būt labas attiecības ar visiem? Kā dzīvot perfekcionistam? Kas ir grēksūdze? Ko darīt krīzē? Vai sevi drīkst pažēlot?” – uz šiem jautājumiem centāmies rast atbildes DVĒSELES DZIEDINĀŠANAS DIENĀS, kuras notika š.g. 1. un 2. martā, Rīgas Stradiņa universitātes telpās.

Dvēseles dziedināšanas dienu logo

Dvēseles dziedināšanas dienas organizēja DOMINUS kopiena sadarbībā ar Sv. Gregora kristīgās misijas centru, nodibinājumu “Partneri”, Pestīšanas armiju, Latvijas Bībeles Centru, Lutera akadēmiju, LELB Jauniešu centru un programmu "Īsta brīvība".

Divu dienu garumā lektori un semināru vadītāji no Latvijas, Beļģijas, ASV, Portugāles, Kanādas, Lielbritānijas un Šveices iepazīstināja ar dvēseļu kopšanas tradīcijām dažādās kristīgajās konfesijās un mūsdienu psiholoģijas atziņām, dalījās personīgajā pieredzē un sniedza vērtīgus padomus dvēseles dziedināšanai.

Turpinājumā neliels ieskats piedzīvotajā un dzirdētajā:

Mairita Zvirgzdiņa

“Šis ir laiks, kad prāts bieži vien ir tik pat kā vienīgais ierocis, kuru lietojam, lai dzīvotu, kuru esam spiesti lietot, lai izdzīvotu. Tas ir pašsaprotami, bet tomēr līdz kādam laikam. Katra dzīvē var pienākt brīdis, kad mūsu zināšanas vairs nespēj palīdzēt, kad pietrūkst mīlestības, kad Dieva Vārds vairs dzīvi neuzrunā, kad mūsu sirdīs ienāk sausums, jā, arī depresija.

Jāatzīst, ka ļaunums, kas darbojas šajā pasaulē caur cilvēkiem, ir reāls spēks, un var mūs ievainot sāpīgākajā vietā. Var gadīties arī, ka mūs nekas vairs neievaino, jo esam notrulinājušies. Protams, mūsu pieredze, ievainojumi, sajūtas un stāvokļi mēdz būt tik dažādi! Lai pārvarētu šo visu, parasti cenšamies kaut ko saprast, sakārtot, mainīt izturēšanos, domāt pozitīvi, izskatīties labāk, utt.

Dievs ir teicis, ka nespēkā parādās Viņa spēks. Bet ko nozīmē būt nespēcīgam? Manuprāt, šis stāvoklis sākumā šķiet bezpalīdzīgs un ļoti nepatīkams. Bet arī, esot šajā mokošajā stāvoklī, var piedzīvot Dieva žēlastības nebeidzamos plašumus un Dieva Vārda, tiešām, kaut vai viena izteikta vārda patieso spēku.

Dvēseles dziedināšanas dienās, par kuru aktualitāti norādīja arī plašais apmeklētāju skaits, piedzīvoju, ka viens vienīgs „Jā!” Jēzum, kas izteikts nespēkā, bet no sirds, ir spēcīgs ierocis Viņa pārdabiskajai mīlestībai, kas ienāca manī. Ierocis, lai mīlētu Dievu bez jautājumiem un bez nosacījumiem, lai mīlētu arī nespēkā.

Kā teica viens no pasākuma lektoriem, kristietis, kas 7 gadus cīnījies ar depresiju, Žozefs Bastēns: „Psihologi nevarēja mani izārstēt, bet Jēzus izārstēja”. Nebaidīsimies atzīt savu vājumu! Uzdrošināsimies katru dienu no jauna teikt Jēzum savu „Jā!” un saņemt dziedināšanu savai ievainotai dvēselei! Ar to pietiek, lai dzīvotu no Viņa žēlastības.”

Dace Embrekša

“Par konferenci uzzināju no draudzenes. Apskatot piedāvājumu kopienas mājas lapā, mani uzrunāja Bastēna vārdi – „Ja tava galva ir lielāka nekā tava sirds, tad ir karš, bet ja tava sirds ir lielāka nekā tava galva – miers".

Tieši viņa semināru arī izvēlējos un par to ļoti priecājos. Bija patiesi sirsnīga, vienkārša gaisotne un saprotoša un pazemīga attieksme. Galvenā doma bija par piedošanu un arī netiešs atgādinājums nekļūt citiem par apsūdzētāju un sāpinātāju.
Interesants bija arī paradokss viņa pieredzē darbā ar garīgi atpalikušajiem. Visi teorētiski gudrie, dodoties

turp, bija apņēmības pilni šiem slimajiem palīdzēt, bet izrādījās, ka slimie ilgojas būt vienkārši pieņemti un mīlēti. Nekāda palīdzība viņiem nav vajadzīga. Savukārt, teorētiski gudrie ātri vien bija spiesti apzināties savu patieso dabu, kas viņus pat biedēja un nebija pieņemama. Galu galā palīdzība bija vajadzīga viņiem. Bija runa arī par patiesumu un pilnu atdevi. Slimie, kuri neprata lasīt Bībeli, prata ideāli lasīt cilvēka ķermeņa valodu un acu skatienu. Viņi bez grūtībām atšķīra patiesu mīlestību un interesi no pieklājības normām."

Dvēseles dziedināšanas dienu norises vieta

Inese Mihailova

Šīs divas dienas vēlējos pavadīt ārpus ierastās steigas, saprast kādas lietas sevī un sev apkārt. Ne tik daudz pats pasākuma nosaukums, bet gan izvēlētās lekciju un semināru tēmas bija tās, kas piesaistīja un radīja vēlmi par to dzirdēt plašāk.

Lai arī mēs vēlamies izlikties stipri, ikvienam no mums dziļi iekšā ir kādas sāpes, kādi neatbildēti jautājumi, apslēptas dusmas, kam nepieciešama dziedināšana. Kuplais dalībnieku skaits šajās dienās tikai liecināja par to, ka cilvēki aizvien vairāk un vairāk apzinās šo nepieciešamību pēc dziedināšanas, par to tiek runāts publiskāk, tas vairs nav jāpārdzīvo vienatnē.

Atziņas, kas īpaši uzrunāja un spilgti palikušas atmiņā:

- Vissāpīgākais laiks dzīvē ir censties būt laimīgam.

- Ir svarīgi iemācīties priecāties ar priecīgajiem un raudāt ar tiem, kas raud.

- Dievs izmanto depresiju, lai dotu cilvēkiem iespēju atrast dzīves jēgu. Tieši tad daudzi apzinās, ka jēga slēpjas kaut kur ārpus viņiem pašiem.
- Depresija ir dusmas, kas vērstas uz iekšu.
- Depresija var būt laba tādā nozīmē, ka tā atved cilvēku pēc palīdzības. Pateicoties tam, ka ir tik slikti, var kaut ko sākt darīt.
- Perfekcionists ir cilvēks, kas sev pārāk daudz ir atteicis.

- Perfekcionista slēptais grēks ir dusmas! Jo perfekcionists vēlas redzēt sev apkārt labāku pasauli un ir dusmīgs, ka tā tāda nav, dusmojas par to, ka nevar visiem parādīt to, kas patiesi vēlas būt.
- Ja es gribu tikt izdziedināts no perfektcionisma, man jāpieņem savas nepilnības.
- Ir svarīgi lasīt un pārdomāt Dieva vārdu. Ļaut tam darboties dzīvē. Tāpēc – nepalaid to vārdu, kamēr tas nav izdarījis savu darbu.
- Šaubas nav ticības pretstats. Šaubas ir ticības sastāvdaļa.

- Cilvēka brīvība neizpaužas caur to, ko viņš atļaujas darīt, bet gan caur to, ko viņš atļaujas nedarīt.
- Būt grēciniekam ir izdevīgi – kamēr tu rušinies pa saviem grēkiem, tev nekas nav jādara.
- Nomāktā stāvoklī atturieties pieņemt dzīvi mainošus lēmumus.

LELB arhibīskaps Jānis Vanags pasākuma noslēgumā jokoja: "Galva spēj paņemt līdzi tikai tik daudz, cik dibens spēj nosēdēt." Tā kā mēs spējām nosēdēt abas dienas, tad gudro domu un dziļu pārdomu pietiks vēl ilgam laikam.

DOMINUS kopienas dibinātājs un vadītājs, mācītājs Kaspars Bērziņš solīja – šīs nebija vienīgās Dvēseles dziedināšanas dienas. Jau šī gada novembrī būšot nākamās, jo tā ir aktuāla tēma ļoti daudziem cilvēkiem.

Tāpēc sekojiet līdzi informācijai mājas lapā: www.dominuskopiena.lv

Tur atrodama plašāka informācija par pirmo Dvēseles dziedināšanas dienu lektoriem, drīzumā būs pieejami arī video ieraksti no visām lekcijām un semināriem.

Informācija un foto no DOMINUS kopienas mājas lapas

Sagatavoja Inese Mihailova

Svētdienskolu sporta spēles Ventspilī

16. februārī mūsu svētdienskolnieki devās uz Ventspili, lai piedalītos pirmajās Svētdienskolu sporta spēlēs. Ventspils sporta namā bija pulcējušās 8 komandas, katrā ap 10 bērnu. Komandas bija ieradušās no Jelgavas, Priekules, Tārgales, Talsiem, Liepājas Ciānas draudzes, Ventspils baptistu draudzes, Ventspils luterāņu draudzes u.c. Visus mīļi sagaidīja Ventspils baptistu draudzes jaunieši un mācītājs Pēteris Tervits. Sacensības notika basketbolā, tautasbumbā un stafetēs. Galvenie tiesneši bija mācītāji Pēteris Tervits un Andris Bite no Liepājas Ciānas draudzes. Aktīvi kopā ar bērniem sportoja arī Priekules draudzes sludinātājs Mārcis Zīverts un mācītājs Aivars Šķuburs. Bija jauki redzēt, ka arī mācītāji ir aktīvi iesaistījušies un nežēlo laiku, lai darbotos ar bērniem.

Kuram tiks labākā

Visa diena no 9.00 līdz 17.00 pagāja spraigās, aktīvās sacensībās, kas sagādāja daudz pozitīvu emociju gan dalībniekiem, gan skatītājiem. Taču vēl jaukāks izvērtās dienas nobeigums – visiem bija iespēja pavadīt laiku Ventspils akvaparkā. Atvadoties no Ventspils, bērnu acīs staroja prieks, un visus nodarbināja tikai viens jautājums: „Vai nākošgad atkal brauksim?”

Svētdienskolas vadītāja Ruta Majevska

Iespaidos par sporta dienu dalās dalībnieki:

Guntis Majevskis

Man patika, ka varējām no daudzām pilsētām sanākt kopā un izsportoties. Tomēr vislabāk man patika Ventspils akvaparks, kur mūsu un pārējās komandas varēja izpeldēties.

Elizabete Caune

Ventspilī bija jautri un forši, visa diena pagāja ļoti aktīvi. Kaut bija jāceļas un jāizbrauc ļoti agri, tas nebija šķērslis, jo ļoti gribējās aizbraukt uz Ventspili.

Ventspils sporta centrā mēs iegājām ar satraukumu – kas būs jādara, kā izdosies, bet viss bija labi. Zāle bija pilna ar svētdienskolas bērniem no dažādām pilsētām. Bija ļoti jautri spēlēt sporta spēles kopā ar svētdienskolas bērniem, pat īsti nezinu kāpēc, bet uzreiz varēja just citu atmosfēru, nekā spēlējot spēles ar skolas biedriem. Pārtraukumā mēs, protams, arī labi un garšīgi paēdām. Ventspils sporta centrā man vislabāk patika, ka beigās varējām spēlēt tautasbumbu pret mācītāju un skolotāju komandu. TAS BIJA AIZRAUJOŠI UN JAUTRI!

JBD jauno sportistu komanda

Pēc sportiskajām aktivitātēm mēs braucām uz Ventspils akvaparku, kur izpriecājāmies un nopeldējāmies tā, ka autobusā gandrīz visi bijām beigti. Autobuss arī bija ļoti labs, pēc spraigas dienas mājupceļā varējām labi pagulēt.

Toms Drēska

Man patika, ka varēja izkustēties, bet vēl vairāk man patika, ka pēc tam varējām aiziet uz akvaparku, nebija tik liels kā "Līvu akvaparks", bet tomēr bija ļoti labi.

Foto Paula Zveja

Lielās dienas rītā

Kungs, ir ausis Tavas Lielās dienas rīts!
Un nāves plīvurs Tavām rokām atraisīts...
Ir izbeigusies nāves tumšā vara,
Kas Tavu glezno sirdi, miesu skāra.

Tu izcieti šīs moku pilnās dienas,
Lai atpestītu dvēseli ikvienu.
Kaut Tevi sita, apsmēja. Tu cieti,
Lai es caur Pērļu vārtiem kādreiz ietu.

Lai es pie Tava Baltā Troņa būtu
Un šeit vēl dzīvojot es saites sietu
Ar Tevi, Dārgais Draugs, kas mīli mani,
Lai svētīti man aiziet mūža gadi.

Tev pateicos mans dārgais Jēzu Kristu,
Ko darītu, ja Tevi nepazītu?
Kas palīdzētu, mierinātu, lietu
Šo Svēto Uguni, lai priecīga es ietu?

Tev slavu, pateicību dziedu, Jēzu,
Ka svētu derību ar Tevi slēdzu!
Tavs Lielais Upuris man sirdī ļoti dārgs,
Tev uzticos, mans labais Draugs un dvēs'les Sargs.

Lilija Kupče

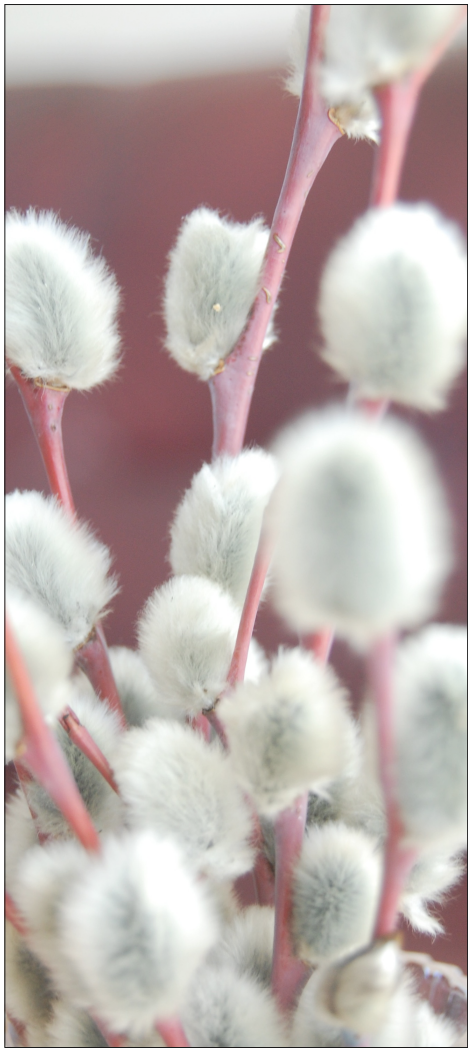

Jelgavas baptistu draudze
Mātera iela 54, Jelgava, LV-3001
Draudzes kanceleja, tālr. 63022645, e-pasts: jbdraudze@gmail.com,
www.jbd.lv
Draudzes informatīvo izdevumu "Par Mums" sagatavoja:
Linda Langenfelde, Tabita H. Šķerberga, Inese Mihailova, Anna Priedīte, Atis Lagzdiņš